

* 24. a. प्रमाणं । Animadvertendum est, hoc vocabulum plerumque cum ellipsi usurpari solere, ut subintelligatur: प्रमाणमस्तु vel simile quid. Verte igitur: तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते । »Quapropter lex sacra oraculi instar tibi esto.« Cf. HITOPAD. ed. Lond. p. 5:

तदेतेषामस्मत्पुत्राणां नीतिशास्त्रोपदेशाय भवतः प्रमाणं । »Quare hosce meos filios de morum praeceptis admonendi, penes te, vir venerande, auctoritas esto.« Honoris caussa pronomen, quod Indi in alloquiis cum tertia persona verbi coniungunt, plurali numero positum est, quanquam rex Vishnu-sarmanem solum alloquitur. Similiter NAL. IV, 31:

एतावदेव विबुधा यथा वृत्तमुदाहृतं ।

मयाशेषे प्रमाणं तु भवतस्त्रिदशेश्वराः ॥

»Hactenus quidem, o Divi, sicuti evenit, a me plene narratum est; arbitrium vero penes vos esto, Coelicolarum principes;« utrum scilicet adire velitis consessum solemnem, in quo Damayantis coniugem sibi ipsa eliget. Hoc tanto magis monendum, quod doctum huius carminis editorem minus feliciter, quam solet, in hoc versu interpretando versatum esse video. Vult enim cl. BOPP भवतः pro vocativo accipi, quum sit nominativus, neque huius pronominis reapse vocativus omnino detur; vocem प्रमाणं de Damayantidis mandato explicat, quo nullo modo trahi potest, nec vim adversativam particulae तु recte intellexit.